

Під небом миру в першу мирну осінь
моя колиска виросла з руїн,
і рани Києва вже тим були м о ї,
що пам'ять їх береться болем досі...

Мій перший крок... круг Золотих воріт,
мій перший сон — під банями Софії,
і перше слово повоєнний Київ
благословив на цей суворий світ.

Іще Дніпрова хлипала вода
за тими, хто на дні, в її полоні,
і мама в гімнастерці молода,
і наді мною іграшки... погонів.

І Прорізна у прорізах руїн
збігала на сплюндрований Хрещатик —
тут пролягав життя мого початок
і починалася мені КРАЇНА...

Удосвіта глухий ще гомін черг
за маслом, чи за цукром, за мукою, —
і на дитяче щулене плече
рівнялася юрба, текла рікою.

Текли дорослі клопоти киян
в цікаве вушко дітлаха-киянки,
і довгим поглядом дивилися світанки
на Київ мій,
що ним була і я.

1975

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.